

Lib. nar. box 7

Sang i Bergen

Hans Høihed Prinds Christian Frederiks

Fødselsdag d: 18de Septbr: 1813.

Af
Lyder Sagen.

Bergen, 1813.

Trykt hos Dahls Enke og Søn.

Med Du Plet af Jord, hoor Livets Stemme r.

Vor er du, Christian! da worden,
 Glad rakte Nordmand Dig sin Haand,
 Og dobbelt fast i Kampens Torden
 Skal knytes Kjerlighedens Baand.
 Hift tolker Dig vor kjælle Broder
 Med Sang i Dag sin Kjerlighed,
 Men født af samme edle Moder
 Hver Bergenhusen senger med.

Du veed vor Tø har glad udgydet
 Sit Blod for gamle Kongestol;
 Omsonst ei Nordmands Skjold blev prydet
 Med kjaal Hæmmodigheds Symbol.

Dag

Bag Skjoldet bær hver Bergenhusen
Den stolte Løves Mod og Mars,
Hans Hellebarde Fienden knuser,
Og værner med om Kongens Arv.

Den Slægt, som Sverri's Mod og Tunge
Selv til Berserkergang tit drev,
Hans Helteddyder lærte svinge,
Som hans Veltalenhed henrev.
End har vort gamle Bjergvin Sønnen,
Som arved' Fædres Aand og Mod;
At Førsteddyder de paaskjønner,
Besegle de med deres Blod.

Dit Blik, o Christian! hist møder
En Hær, som trodser Hungersnød,
For hvem det Skæbnens Kall forsøder
At tømme den i Heltedød.
Med Harald skal Du rætt udbryde;
Naar Kjempen blødende Du ser:
"O, Gud! — fast mine Taarer flyde —
"Hvor denne Slægt har Kongen Hær?"

Ja, Christian! Dit Øie møder
En kjæf og forig Ungdoms Hær;
Men — af! Dit ædle Hjerte bløder,
Selv om den blodig Krands hjembar.
Du plantet' heller Fredens Palme,
End Banneret paa Norrigs Fjeld —
For Kampens Røg de Blausker faldne
Din Dienstsyst ved Mimers Bæld.

Kamp vil man — Og Din Færd monn' borge
For Mandemodet i Dit Bryst;
Vor Frederik, vort gamle Norge
Er løsenet i blodig Døst.
Ei er det Syn i søde Drømme,
At Norges Hæder er Dit Maal,
Og derfor glade vi udbrømme,
O, ædle Christian! Din Staal.
